

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1601. usque ad annum 1605

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1776

VD18 90118790

§. 56. Schisma Presbyterianorum in Anglia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67204](#)

Sæc. XVII. pariter, eoquod Calvini doctrinæ favit.
A. C. 1601. set, abactus est, nihil ejus poenam non
 morante decantata illa conscientiae libertate. Tandem vero hoc anno die
 decima sexta Februarii nonagenarius periiit. Elucubrabat quosdam sermones de Passione Domini. Alter era
 Philippus Glaserus Argentorati anno
 partu Virginis millesimo quingentesimo
 quinquagesimo quarto die vigesima dona Novembbris natus. Is ab ineunte
 ætate literis deditus non modo Graecis
 idiomatis peritiam singulari facilitatem
 adeptus est, sed etiam Historicis cognitionibus ingenium suum mire excoluit
 postea vero jurisprudentiae nomen dare
 coepit, cum tanto profectu, ut Argentorati publice hanc scientiam per
 plures annos traderet, tandem vero
 hoc anno die prima Augusti mors eiden
 calatum excusit, dum sūm *Historia*
Syntagma elucubrare aggrediebatur, quo
 opus postea Fridericus Philippus ejus
 Filius ab hoc anno usque ad annum
 Domini millesimum sexcentesimum vi
 gesimum octavum prosecutus est. Edit
 insuper *Synopsis Historiæ universalis*
 necnon *Syngramma Theoreticæ historiae*.

§. LVI.

Schisma Presbyterianorum in Anglia

Id equidem cunctis hæresibus familiare Sæc. XVII.
 est, ut vix natæ in varias sectas scindantur, quæ postmodum inter se frequentibus & deficiente supreme judice Larrey hist.
 perpetuis controversiis colliduntur, nul- d' Angl. t. 2.
 libi tamen magis schismatum numerus p. 23. & seq.
 ac fervor indies excreverat, quam in Guiel. Nicoll.
 Anglia; postquam enim Henricus VIII. Def. Eccles.
 ab Ecclesia defecerat, præcipue factio Angl. Ap-
 Coxiana, Brownistarum Secta, quæ post- parat. p. 15.
 ea Independentium dicta est, necnon Hie- Jacob. Peir-
 rarchicorum seu Episcopaliū, & Pu- cius Vind.
 ritanorum seu Presbyterianorum tur- Fratrum
 mæ propudosum conflabant schisma, Dissid. p. 24.
 cuius (ut ingenue fatetur e secta Puritanorum Jacobus Peircius) potissima
 causa extitit præpotens Elisabethæ
 Reginæ circa res Sacras auctoritas, qua
 suo nutu omnia moderabatur: unde
 contigit, ut liturgia, ceterisque ritibus
 persæpe immutatis nonnulli rebus Sa-
 cris moderandis nonnisi Episcopos præ-
 fici, alii rejectis omnibus, quæ adhuc
 Catholicorum ritus olerent, laicos, eos-
 que ex infima quandoque opificum fœce
 ad curarum partem vocari vellent, qui
 etiam veluti eximii puritatis cultores
 sibi libertatem arrogabant, vi cujus tum
 privatim tum publice, lingua & calamo
 Anglicanam Ecclesiam, ejusque Constitu-
 tiones veluti in multis depravatas emendari petebant: econtra Episcopales,

Sæc. XVII. qui suopte ingenio alios super alios articulos comminiscabantur, Puritanos etiam Senatus authoritate gravique censura compellebant, ut se se ritibus Ecclesiæ Anglicanæ conformarent, ne non Episcopali imperio se subjicerent, novisque articulis subscriberent: cum vero ipsis Dissidentes pari animositate obfisterent, hinc magis magisque inde exacerbati indomitis impotentibusque furiis in eos tumultabantur, minitantes, quod, et si myriades animarum perirent, nunquam tamen a suis consuetudinibus recedere vellent, in id unum intenti, ut calumniis, injustis que confusionibus, atque odiosis representationibus Presbyterianos Regiae infensos redderent. Ex altera vero parte Dissidentes sub obtentu conscientiae ac Zeli pro caufa Dei carnalibus turbis, & furiosis debacchationibus contra Hierarchicorum normam effusis nomen Divinum profanabant. Hic erat corruptissimus Ecclesiæ Anglicanæ status, qui in hodiernum usque diem perdurat.

§. LVII.

Puritani Hierarchicis infensi.

Nichol. l.c.

Interim Puritani, ut Hierarchicos opprimerent, nullam prætermittebant occasionem, præcipue in Scotia, ubi

Jaco-